

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph. D., ve věci

žalobce: **E. M.**, narozený X
státní příslušnost Republika Severní Makedonie
bytem X
zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2024, č. j. OAM-13250-20/PP-2024

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2024, č. j. OAM-13250-20/PP-2024, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že žalovaný vydal téměř identické rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl žádost o prodloužení pobytové karty rodinného příslušníka občana EU. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezmínil, že žalobce při podání žádosti doložil i čistý rejstřík trestů, což je stěžejní změnou oproti předchozí žádosti. Žalovaný naprosto nesprávně interpretoval pojem závažné narušení veřejného pořádku.
3. Žalobce má na území České republiky vytvořeno veškeré zázemí, má v České republice manželku, která je občankou České republiky a s ním má tři nezletilé děti, které jsou taktéž občany České republiky. Bez pomoci žalobce by se manželka nebyla schopna postarat a uživit celou rodinu, neboť je v současnosti na rodičovské dovolené s nejmladším synem a celou rodinu de facto živí žalobce, který od roku 2016 podniká v oblasti stavebnictví a zajišťuje živobytí pro celou rodinu. Žalobce žije na území od roku 2012, kdy mu byl poprvé povolen přechodný pobyt na manželku. Žalobce je již 13 let plně etablován do české společnosti a je příkladným otcem. Naučil se ovládat český jazyk jak slovem, tak písmem, má spoustu českých přátel a na území žijí i další členové žalobcovy širší rodiny. Manželka prodělala v minulosti systémový lupus, který její běžné fungování ovlivňuje dodneška. Zamítnutí žádosti má fatální dopad do psychiky dětí, kteří si nedokážou představit život bez svého otce.
4. Žalobce odkázal na mimo jiné na čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského Parlamentu a Rady ze dne 29. 4. 2004, č. 2004/38/ES, o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice“). Podle této právní normy musí být opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. V této souvislosti odkázal i na konkrétní judikaturu Nejvyššího správního soudu.
5. V případě žalobce nedošlo ani jednou k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, na žalobce se hledí, jako by nebyl odsouzen. Je naprosto absurdní vycházet z dřívějších trestů, které se odehrály před 18, 12, 8, a 4 lety a jsou zahlazeny. I obstarání si přehledu přestupků je pro posouzení závažného narušení pořádku absurdní. Judikatura, na kterou odkazuje žalovaný je nepřiléhavá, neboť v těchto případech šlo o podstatně závažnější případy.
6. Žalovaný dále pochybil, když na jedné straně vydal rozhodnutí podle § 87e zákona o pobytu cizinců, avšak nebyl vydán i výrok podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu, kterým se stanoví lhůta k vycestování.
7. Při posuzování přiměřenosti vydaného rozhodnutí s ohledem na dopady do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků žalovaný zcela pominul posuzování dopadu rozhodnutí do života manželky a nezletilých dětí. Zamítnutím žádosti se rodina dostane do existenčních problémů, neboť žalobce bude muset odcestovat a nebude moci v České republice podnikat. Je absurdní, aby žalovaný uváděl, že výdělečná činnost žalobce není nutně spjata s Českou republikou, za situace, ve které má zaběhlou firmu a sám na OSVČ podniká od roku 2016. Žalovaný způsobil nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, neboť rezignoval na zjištění veškerých hledisek posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že žalobce je jako občan Severní Makedonie a držitel biometrického pasu oprávněn na území ČR a států Schengenského prostoru pobývat po dobu až 90 dnů v období 180 předcházejících dnů bez víza. Dále uvedl, že pokud není manželka žalobce schopna rodinu zajistit finančně, bude se muset o ni postarat žalobce, může firmu provozovat i ze zahraničí, případně bude muset zajistit finanční prostředky v zemi původu, ostatně stavební práce jsou činností, kterou lze provozovat kdekoliv. Žalobce má v zemi původu dokonalé zázemí a návrat by mu neměl činit žádné potíže, dokonce v zemi původu vlastní s manželkou byt. Ostatně i celý zbytek rodiny se nachází v zemi původu, rodiče žalobce vlastní velký rodinný dům.
5. Manželce žalobce by měla rodičovská dovolená uplynout v květnu 2024 a je tudíž pravděpodobné, že bude muset sama chodit do zaměstnání nebo podnikat. Žalobce také společně s manželkou vlastní byt na adrese X. Manželka tak bude mít náklady pouze spojené s bydlením. Nereálná není ani možnost, že by se manželka a děti žalobce sami rozhodli tohoto následovat do země původu. Co se týká nemoci manželky (lupus), je tato ve fázi remise a manželka žalobce dochází jen na kontroly.
6. Dále žalovaný upozornil na trestní a přestupkovou minulost žalobce a fakt, že se zabývá bojovým sportem MMA, který uplatňuje i vůči obyvatelům Ústí nad Labem. Žalobce již dostal příležitost od trestních soudů několikrát, v podobě podmíněných trestů odnětí svobody a pokaždé ji nevyužil. Správní orgány mohou v rámci posouzení závažného narušení veřejného pořádku přihlížet i k takzvaným zahlazeným odsouzením. Žalobce nijak dále nerozvedl, jak jsou jeho manželka a děti závislí na jeho pobytu na území, kromě toho, že žalobce podniká ve stavebnictví. Žalovaný toto tvrzení nijak nezpochybnil a vycházel z něj. Vzhledem k absenci dalších tvrzení nebyl žalovaný povinen rodinný život žalobce dále zkoumat. V projednávané věci se jednalo o řízení zahájené na žádost žalobce, v němž spočívá břemeno tvrzení a důkazní primárně na žadateli, nikoliv na správním orgánu. Dále se žalovaný pozastavil nad nejasnostmi ohledně finanční situace rodiny žalobce a tím, že měl koupit pozemek v Brně ke stavbě domu.
7. V doplnění k vyjádření ze dne 3. 4. 2025 žalovaný připustil, že opomněl do výrokové části žalobou napadeného rozhodnutí uvést i vedlejší ustanovení označené jako výrok II, ke kterému je zmocněn na základě § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný měl žalobci tímto výrokem stanovit žalobci lhůtu k vycestování. K tomu podotkl, že žalobci byla tato lhůta stanovena již několikrát, ale žalobce z území České republiky nikdy nevycestoval. Tato vada však nezpůsobuje nicotnost rozhodnutí, jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu.

Jednání soudu

8. Při jednání soudu dne 25. 4. 2025 právní zástupce žalobce zrekapituloval dosavadní žalobní body. Měl za to, že žalobce nepředstavuje aktuální nebezpečí pro veřejný pořádek, a to i vzhledem k tomu, že má již čistý trestní rejstřík. Manželka i tři nezletilé děti jsou občany České republiky a jsou na žalobci zcela závislé. Dále se ohradil proti formě i obsahu vyjádření žalovaného, které považoval za zaujaté. Žalobce nežádá opakovaně o povolení k pobytu, a opakovaně vycestovává do Makedonie a odkud se vrací, není tedy pravdivá spekulace

žalovaného, že by žalobce z území stejně nevycestoval. V konečném návrhu požadoval vyhovění žalobě.

9. Žalovaný se k jednání bez omluvy nedostavil.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
11. Soud považuje za podstatné, že ve věci pobytu žalobce bylo již opakovaně nejen zdejším soudem rozhodováno. Rozsudkem ze dne 27. 8. 2024, č.j. 54 A 24/2023-86, zdejší soud rozhodl ve věci žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka EU a zároveň se v tomto rozsudku zabýval i rodinnou situací žalobce a přiměřeností rozhodnutí o ukončení pobytu. Ke kasační stížnosti žalobce ve věci rozhodoval Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 22. 11. 2024, č.j. 3 Azs 187/2024-34, kterým odmítl kasační stížnost proti uvedenému rozsudku pro nepřijatelnost. Na to ve věci navázal Ústavní soud usnesením ze dne 25. 2. 2025, sp. zn. III. ÚS 362/25, kterým ústavní stížnost žalobce odmítl.
12. Další podstatnou okolností je dle soudu to, že v nyní projednávané věci jde o žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu. Žalobce tedy toho času žádným povolením k pobytu nedisponuje. Jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu, subjektivní právo cizince na udělení pobytu na území České republiky neexistuje, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek pobyt cizinci umožní (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 16. 11. 2010, sp. zn. II. ÚS 2336/10; ze dne 4. 5. 2006, II. ÚS 59/06). Na to navazuje judikatura Nejvyššího správního soudu, která mimo jiné zdůrazňuje, že na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu se nekladou tak vysoké nároky. V případě neudělení pobytu jde o méně závažný zásah do práv jednotlivce, než v případě zrušení pobytu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012-39; ze dne 9. 11. 2011, č.j. 9 As 71/2010-112; ze dne 8. 8. 2018, č.j. 3 Azs 350/2017-29).
13. Soud vycházejí ze shora uvedeného posoudil případ žalobce, a po zvážení všech skutkových a právních okolností případu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Nejprve se soud zabýval naplněním podmínky, zda žalobce ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců žalovaný žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
15. Výkladem pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ v kontextu zákona o pobytu cizinců se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS, kde konstatoval, že „[p]ři výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přiblížit i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci.“

16. Pojem „veřejný pořádek“ je tedy nutno chápat a vykládat v kontextu konkrétního ustanovení, v němž je použit, a vycházet přitom z jeho účelu. Byť v citovaném usnesení se rozšířený senát zabýval výkladem tohoto pojmu primárně ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců, považuje soud jeho závěry za přiměřeně použitelné i v posuzované věci, samozřejmě při zohlednění smyslu a účelu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, který je jedním z ustanovení přímo transponujících do českého právního řádu čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES. Musí být tedy interpretován v souladu s účelem směrnice. To platí, přestože v nyní posuzované věci jde o rodinného příslušníka občana České republiky, který svobodu volného pohybu či pobytu v jiných členských státech nevyužívá, nicméně pokud se zákonodárce rozhodl i tyto osoby zařadit do kategorie rodinného příslušníka občana EU, musí být dané ustanovení interpretováno ve všech případech jednotným způsobem.
17. Uvedené ustanovení směrnice (čl. 27 odst. 2) přitom uvádí: „Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisí s generální prevencí, nejsou přípustná.“
18. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, konstatoval, že „předchozí protiprávní jednání žalobce ještě samo o sobě nepostačuje k zamítnutí žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení má výhradně preventivní, nikoliv sankční charakter. Kriminální minulost žadatele ovšem bude velmi často výchozím bodem úvahy o tom, zda u žadatele i do budoucna existuje důvodné nebezpečí, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při posuzování tohoto rizika je kromě závažnosti a povahy spáchaných trestných činů třeba zkoumat i další aspekty předmětného případu, jako je např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti u žadatele, chování žadatele ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, jeho postoj k dosavadní trestné činnosti atd. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/20 - 49).“
19. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 6. 2013, č. j. 3 As 78/2012-32, vyslovil závěr, že skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti může být dáno i při menší intenzitě jednotlivých narušení zákona (srov. i

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018, č.j. 4 Azs 285/2018-35, či ze dne 14. 4. 2020, č.j. 3 Azs 33/2020-40).

20. Správní orgány v rámci posouzení závažného narušení veřejného pořádku mohou přihlížet i k zahlazeným odsouzením. V rozsudku ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, publ. pod č. 2835/2013 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[a]čkoliv bylo odsouzení pro shora uvedený skutek zahlazeno, nebrání to žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. Hypotéza § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v trestním rejstříku [na rozdíl od § 75 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 174 zákona o pobytu cizinců], nýbrž na tom že se dopustil určitého jednání. Zahlazení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 70 odst. 1 trestního zákona shodně i § 106 trestního zákoníku).“
21. V posuzované věci se žalovaný při hodnocení závažného narušení veřejného pořádku podrobně zaobíral osobou žalobce. Skutečnou, aktuální a závažnou hrozbu pro narušení veřejného pořádku spatřoval zejména v dlouhodobém a opakovaném páčání trestné činnosti žalobcem. Žalobce byl dle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2007, sp. zn. 43 T 14/2006 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25. 9. 2007, č. j. 2 To 84/2007-2342, shledán vinným tím, že dne 17. 1. 2006 užil veřejnou listinu – makedonský cestovní pas č. X vydaný na jméno E. M., nar. X, u kterého byl změněn obsah, jako pravou, kdy na základě tohoto cestovního dokladu uzavřel dne 17. 1. 2006 manželství, a že od přesně nezjištěné doby do dne 4. 10. 2006 bez povolení v místě svého přechodného bydliště v X, ulice X, přechovával a hromadil 46 kusů nábojů ráže 7,65 mm Br., z nichž 34 kusů obsahuje střely s ocelovým jádrem; žalobce se tak dopustil trestného činu padělání a pozměňování veřejné listiny a nedovoleného ozbrojování a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu ve výměře 3 let a k trestu propadnutí věci.
22. Dále byl dle trestního příkazu Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 11. 2013, č. j. 27 T 92/2013-76, shledán vinným, že dne 11. 6. 2012 při kontrole vozidla měl u sebe a následně vydal policejní hlídce nelegálně drženou samonabíjecí pistoli zn. CZ, model 75B, výrobní číslo těla pistole X s nepůvodními střenkami i příslušným zásobníkem s 12 ks nábojů 9 mm zn. Luger, k jejichž držení je nutno být vlastníkem zbrojního průkazu, čímž spáchal přečin nedovoleného ozbrojování a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 5 měsíců s podmíněným odkladem výkonu trestu na zkušební dobu v trvání 20 měsíců.
23. Dle rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 1. 2017, č. j. 27 T 26/2016-156, byl žalobce shledán vinným tím, že dne 31. 10. 2015 v Ústí nad Labem při vyřizování osobních záležitostí spolu s další osobou nejméně jednou udeřil pěstí do obličeje poškozeného, poté v klubu oba obžalovaní fyzicky napadli poškozeného tak, že obžalovaný M. B. jej několikrát udeřil pěstí do hlavy a kopal do něho, k útoku se připojil i žalobce, který poškozeného udeřil pěstí a kopl do něho, čímž poškozenému způsobili zhmoždění kořene nosu, brady, drobné ranky sliznice rtů, větší hematom na pravé paži, odřeniny loktů a levého kolene a bolesti v oblasti bederní páteře s lékařským ošetřením bez následné pracovní neschopnosti a omezení v obvyklém způsobu života, čímž spáchali přečin výtržnictví a žalobce byl odsouzen k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 250 hodin a k peněžitému trestu 20 000 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

24. Dle rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 10. 2021, č. j. 3 T 128/2020-23, byl žalobce shledán vinným tím, že dne 12. 7. 2020 v době od 21:20 hodin do 21:25 hodin před domem na adrese X v obci X pod pohrůžkou užití střelné zbraně, kterou měl ve své příruční tašce, tzv. ledvince, vyhrožoval rodině J., že pokud mu nevrátí odcizené pánské horské jízdní kolo, tak se vrátí a všechny postřílí, včetně manželek a dětí, čímž u poškozených vzbudil důvodnou obavu o jejich zdraví a život, čímž spáchal zločin vydírání a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 2 let s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu v trvání 2 let.
25. Z uvedeného přehledu rozhodnutí trestních soudů, které žalovaný zařadil do správního spisu, je patrné, že se žalobce mezi lety 2006 až 2020 dopustil trestných činů padělání a pozměňování veřejné listiny a nedovoleného ozbrojování (celkem dvakrát), výtržnictví a vydírání (pod pohrůžkou užití střelné zbraně). Za uvedené trestné činy byl odsouzen k podmíněným trestům odnětí svobody v celkové délce trvání 41 měsíců, trestu obecně prospěšných prací v délce 250 hodin, peněžitému trestu a trestu propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty. Je také zřejmé, že se žalobce po prvním odsouzení rozsudkem Krajského soudu v Brně sp. zn. 43 T 14/2006 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci č. j. 2 To 84/2007-2342, kdy byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu ve výměře 3 let, nijak zvlášť nepoučil a nezměnil svůj způsob života, neboť byl - sice po uplynutí zkušební doby - opětovně odsouzen za stejnou trestnou činnost, tj. nedovolené ozbrojování.
26. Ani odsouzení žalobce v roce 2013 Okresním soudem v Ústí nad Labem neznamenal polepšení žalobce v jeho životě, neboť se dne 31. 10. 2015 dopustil trestného činu, když se žalobce připojil k útoku na poškozeného, kterého udeřil pěstí a kopl do něho.
27. O násilnické povaze žalobce rovněž svědčí žalobcova přestupková minulost, kdy byl opakovaně uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 16. 7. 2018 v době kolem 19:40 hodin, v prodejně Kebabu, úmyslně shodil obsluhu prodejny všechny věci, včetně platebního terminálu, z pultu na zem (srov. rozhodnutí Městského obvodu Ústí nad Labem město ze dne 23. 8. 2018, č. j. Přest. M01048/2018/ČernV-12), že dne 9. 5. 2018 kolem 11:50 hodin v Ústí nad Labem před kavárnou Gastro Hvězda úmyslně F. K. fyzicky napadl, a to několika ranami rukou do oblasti zad (srov. rozhodnutí Městského obvodu Ústí nad Labem město ze dne 6. 2. 2019, č. j. Přest. M00722/2018/OcztJ-41), a že dne 3. 12. 2020 v době od 15.10 hod. do 15.30 hod. v Teplicích v obchodě s fotbalovými potřebami vyhrožoval P. D., že pokud bude pracovat na stavbě v Německu u firmy, se kterou měl dohodu pan J., že je „zbije jako psy“. Svým úmyslným jednáním narušil občanské soužití tak, že jinému vyhrožoval újmou na zdraví (srov. příkaz Magistrátu města Teplice ze dne 27. 6. 2023, č. j. MgMT/080652/2023).
28. Soud dále zdůrazňuje, že žalobcem spáchanou trestnou činnost nelze považovat za bagatelní (jako např. kapesní krádeže), nýbrž jde o závažnou trestnou činnost, která je u žalobce spojena s násilím vůči jiným osobám a nedovoleným ozbrojováním. Z přehledu výše uvedené trestné činnosti žalobce je jednoznačné, že pro žalobce není zjevně problém si opatřit střelné zbraně a náboje, když se opakovaně v minulosti dopustil trestného činu nedovoleného ozbrojování a že je schopen pod pohrůžkou použití střelné zbraně, kterou měl v době spáchání trestného činu dne 12. 7. 2020 u sebe, vyhrožovat postřílením celé rodiny včetně dětí. Tuto popsanou trestnou činnost žalobce soud hodnotí jako společensky vysoce škodlivou, která rozhodně nevypovídá o tom, že by žalobce reflektoval dřívější potrestání za jeho závadové jednání a že by ho odradilo od páchání další velmi závažné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

protiprávní činnosti. Žalovaný tak nevycházel z pouhého faktu, že žalobce byl v roce 2021 odsouzen za trestnou činnost a že je ve zkušební době do 31. 3. 2024, nýbrž z toho, že žalobce je osobností, která opakovaně páchá závažnou trestnou činnost násilné povahy a jehož předchozí odsouzení zjevně dosud nevedlo k nápravě jeho osobnosti. Je tedy správný závěr žalovaného, že žalobcova v minulosti páchaná trestná činnost (resp. i přestupková jednání) s ohledem na její charakter, četnost a opakování představuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu narušení veřejného pořádku. Lze tak přisvědčit závěru žalovaného, že v době vydání napadeného rozhodnutí žalobce představoval i aktuální hrozbu narušení veřejného pořádku (k tomu srov. i rozsudek ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, publ. pod č. 2835/2013 Sb. NSS, který za aktuální shledal hrozbu i v případě, že byl poslední trestný čin spáchán více než 3 roky před zahájením správního řízení). Na těchto závěrech nic nemění ani skutečnost, že se žalobce již osvědčil.

29. Žalovaný tedy jednoznačně zhodnotil dlouhodobou trestní minulost žalobce, která s ohledem na její charakter, četnost a opakování představuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu narušení veřejného pořádku.
30. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zároveň musí být přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka občana EU.
31. Dle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte dále platí, že zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Toto hledisko nejlepšího zájmu dítěte přenáší Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) i do posuzování zásahů smluvních stran Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 této úmluvy, jež se dotýkají (především nezletilých) dětí, a přisuzuje mu zejména ve své recentní judikatuře zcela zásadní význam, byť ne v tom smyslu, že by muselo vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale právě především z hlediska procesního, tedy ESLP posuzuje, zda skutečně příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny v konkrétní věci také definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem, a zda tuto svou úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily. Nejvyšší správní soud se otázkou práv dítěte v daném kontextu podrobně zabýval např. v rozsudku ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019–40, v němž odkázal na četnou judikaturu ESLP, která podrobně vymezila kritéria, jimiž se mají státy při svém rozhodování při posouzení nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince řídit (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019–28).
32. Dále soud konstatuje, že Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dospěl k závěru, že cizinci, kteří páchají na území ČR trestnou činnost, si mají a mohou být vědomi veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení této trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců. Žije-li cizinec na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo cizince na jeho území pobývat (srov. rozsudky ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

33. V nyní posuzované věci se žalovaný v napadeném rozhodnutí přiměřeností dopadu do rodinného a soukromého života žalobce zabýval. Konstatoval, že skutečnost, že žalobce nebude moci pokračovat na území ČR v soužití se svou rodinou stejným způsobem jako doposud, lze považovat za zásah do jeho práva na soukromý a rodinný život, nicméně jedná se o zásah přiměřený. K tomu uvedl, že žalobce se (krom jednoho případu) trestné činnosti dopouštěl v době, kdy již vedl na území ČR rodinný život, a měl si tak být vědom negativních následků svého jednání, včetně potenciální ztráty možnosti pobývat na území ČR. Dále žalovaný ve svém rozhodnutí připustil, že rodina žalobce je převážně závislá na jeho příjmech. Současně však zdůraznil, že žalobce může své podnikání realizovat i bez pobytu na území ČR. Žalovaný se zabýval rovněž zdravotním stavem členů žalobcovy rodiny a uzavřel, že žalobcova manželka trpí systémovým lupusem v remisi, nicméně žádné léky neužívá a dochází pouze na lékařské kontroly, a žalobcovy děti jsou zdravé. Dále podotkl, že v zemi původu vlastní žalobce s manželkou byt a žalobcovi rodiče rodinný dům. Současně žalobce udržuje vztahy se svými rodiči žijícími v zemi původu, je v produktivním věku a dobrém zdravotním stavu, a nic mu tak nebrání se v zemi původu integrovat. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobci nebyla stanovena doba, po kterou se mu zakazuje pobývat na území ČR. Jako držitel biometrického cestovního pasu Republiky Severní Makedonie může v ČR pobývat v rámci tzv. bezvízového režimu a se svou rodinou se navštěvovat, případně jej může jeho rodina následovat do země původu. V řízení nevyšlo najevo, že by finanční situace žalobce znemožňovala pravidelné cestování mezi ČR a zemí původu.
34. Z uvedeného vyplývá, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval rodinným a soukromým životem žalobce a přihlédl také k nejlepšímu zájmu nezletilých dětí. V souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu přitom dospěl k závěru, že sice dojde k zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života, nicméně vzhledem k okolnostem tohoto konkrétního případu se nejedná o zásah natolik závažný, aby převážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku. Tento svůj závěr žalovaný dostatečně odůvodnil, jelikož z jeho rozhodnutí je zřejmé, k jakým skutečnostem přihlédl, jak je hodnotil a proč shledal zásah do soukromého a rodinného života žalobce jako přiměřený.
35. Z obsahu správního spisu soud k osobním a rodinným poměrům žalobce na území ČR zjistil, ten má na území ČR vybudovány silné rodinné vazby. Zejména jde o to, že žalobce má tři nezletilé děti. Je nepochybné, že žalobce s dětmi a manželkou společně žijí ve vlastním bytě, přičemž rodina je závislá zejména na příjmech žalobce. Nicméně je v případě žalobce nezbytné zohlednit další okolnosti zmiňované v napadeném rozhodnutí, které byly pro posouzení intenzity zásahu do rodinného a soukromého života relevantní. Soud v této souvislosti poukazuje na to, že žalobci nic nebrání v tom, aby získával finanční prostředky v zemi původu, ve které vlastní byt a ve které má nepochybné silné rodinné vazby. I v zemi původu může žalobce podnikat, popřípadě si najít zaměstnání, a finanční prostředky takto získané poskytnout rodině k zajištění jejích potřeb. Nelze ani přehlédnout, že žalobce může jako držitel biometrického cestovního pasu Republiky Severní Makedonie na území ČR přechodně pobývat bez víza v souladu s § 18 zákona o pobytu cizinců. Žalobce tak může nepochybně navštěvovat rodinu na území ČR v rámci bezvízového režimu, přičemž v posuzované věci nelze vyloučit ani možnost přesunu celé rodiny do země původu, neboť v zemi původu vlastní žalobce s manželkou byt a žalobcovi rodiče rodinný dům. Současně žalobce udržuje vztahy se svými rodiči žijícími v zemi původu.

36. Dále je nutné zdůraznit, že v posuzované věci nehrozí, že by nezletilé děti, které jsou občany ČR, byly nuceny vycestovat společně s žalobcem, nebo že by o ně v případě vycestování samotného žalobce neměl kdo pečovat. Nezletilé děti mohou zůstat na území ČR společně se svojí matkou (rovněž občankou ČR), která je schopna jim zajistit potřebnou péči, přičemž, jak bylo uvedeno výše, žalobce může finanční prostředky pro svoji rodinu získávat i mimo území ČR. V neposlední řadě je nezbytné přihlídnout k tomu, že žalobce se dopouštěl úmyslné trestné činnosti již v době, kdy vedl rodinný život, a že jím dlouhodobě a opakovaně páchaná trestná činnost může vést k tomu, že nebude disponovat přechodným pobytem. Lze se tak ztotožnit se závěrem žalovaného, že je obecně nepřijatelné, aby rodinné vazby cizince na území zajistily tomuto časově neomezený pobyt na území bez ohledu na to, jak společensky škodlivého jednání se dopustil. Žalobce sám přistupoval ke své rodině nezodpovědně a porušoval právní předpisy, ačkoliv měl vědět, že za jeho chování bude v důsledku sankcionována i jeho rodina.
37. Soud proto uzavírá, že napadeným rozhodnutím dojde k zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života, nicméně vzhledem k okolnostem tohoto konkrétního případu se nejedná o zásah natolik závažný, aby převážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku. Dopady napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života proto nejsou s ohledem na konkrétní okolnosti projednávané věci nepřiměřené.
38. K žalobní námitce spočívající v absenci výroku II. podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců soud konstatuje následující. Ustanovení § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců uvádí, že ministerstvo v rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu stanoví lhůtu k vycestování z území; žadatel je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat. Ve věci je nesporné, že uložení lhůty k vycestování ve výroku skutečně chybí. Soud však musel v tomto případě hodnotit dopad absence tohoto výroku do veřejných subjektivních práv žalobce. Ten v žalobě žádnou újmu způsobenou absencí uložení povinnosti vycestovat nespécifikoval a ani soud žádnou újmu, která touto vadou žalobci vznikla neshledal. Úkolem správních soudů není cizelování správního řízení a napravování všech vad, kterých se správní orgán dopustí. Správní soudy dle § 2 s. ř. s. poskytují především ochranu veřejným subjektivním právům žalobce. Vzhledem k tomu, že žalobci újma v tomto ohledu nevznikla, musel soud i u tohoto žalobního bodu konstatovat jeho nedůvodnost. Správní orgány mají podle správního řádu vlastní prostředky, jak napravovat nezákonnosti vydaných rozhodnutí, a to v tomto případě není úkolem soudu.
39. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. O náhradě nákladů řízení o žalobě rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud výrokem II. rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. dubna 2025

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.